

I DALIS

1862–1866

Geltonieji rūmai

*Antai ji žengia! Danijos mergelė...
Bus mūsų Meilės karalienė.*

– MARTINAS TUPPERIS

PIRMAS SKYRIUS

– **G**al apsirenkim vienodai? – pasiūliau tą popietę, kai gyvenimas amžinai pasikeitė. Dar nelabai nutuokiau, kokio masto bus tas pokytis, tačiau pajutau jį, kai sėdėdama kilnojau kalną dėželių, atsiųstų iš prašmatniausių Kopenhagos ir Londono parduotuvių; jose buvo prikrauta batelių su atlasinėmis kokardomis ir kaspinais padabintų skrybėlaičių, šilkinųjų apatinių, suknelių, korsetų, šalikų, odinių pirštinių ir paltų, pasiūtų iš plonyčio kašmyro bei škotiškos vilnos.

– Vienodai? – Mano sesuo Aliksė stovėjo ant nedidelės kėdučių, o mama su tarnaitė tupinėjo aplink ją, tolydžio vis pakeldamos prie veido ir liaunutės figūros vieną ar kitą daiktą, kad nuspręstų, kuris geriausiai tinka. Dabar ji su nuostaba pažvelgė į mane. – Tarsi būtume dvynės?

– Taip, – linktelėjau aš, besdama pirštu į dvi dėžes, gulinčias šalia manęs ant kušetės. – Juk tu dabar visko turi po du! Galėtume apsirengti vienodai ir pažiūrėti, ar tavo sužadėtinis mudvi atskirs.

Plonyčiai Aliksės antakiai kone susimezgė jai ant kaktos. Toji grimasa man patiko: ji aiškiai rodė, kad sesuo nėra tokia abejinga šiai absurdiškai padėčiai, kokia dedasi. Tačiau, nespėjus jai nieko atsakyti, motina griežtai mudvi subarė. Jos balse buvo girdėti susierzinimas – kaip visada, kai padarydavau ar pasakydavau ką nors

netinkama; o tai, jos nuomone, pastaruoju metu nutikdavo itin dažnai.

– Mine, ką dar sugalvosi? Apsirengti kaip dvynėms! Kokia nesąmonė, – net caktelėjo liežuvio mama. – Gal manai, kad jo karališkoji šviesybė Velso princas – aklas? Judvi su Alikse juk nė nepanašios!

– Ar tikrai? – pamėginau atsainiai mestelėti aš, tačiau pasakymas nuskambėjo įžūliai. – Gal mudvi ir nepanašios, bet jis matė ją tik kartą. Ko gero, dabar sutikęs nė nepažintų.

Mama patylėjo, rankose gniauždama išskleistą apatinį sijoną. Žvelgdama į tą pieno baltumo šilką aš sunkiai įstengiau sutramdyti staiga apėmusį pyktį. Juk dar visai neseniai mes nė iš tolo nebūtume galėjusios įpirkti tokių apatinių ar kitokių prašmatnybių, kuriomis dabar buvo užverstas visas kambarys. Mes pačios siuvmės drabužius, o kai suplyšdavo – lopydavom juos. Mes laimingai sau gyvenome nedideliuose geltonuose rūmuose Kopenhagoje, vasarą su džiaugsmu lėkdavom paplaukioti į jūrą, rengdavome gimnastikos varžybas ir muzikos vakarus po kuklių vakarienių, per kurias patys ir apsitarnaudavome. Prabanga mums niekad nerūpėjo – juk turėjome vieni kitus. Šeima buvo didžiausia mūsų laimė ir turtas. O štai dabar akis bado neginčytini greito mūsų išsiskyrimo ženklai.

Kaip galėjo viskas taip greit pasikeisti?

– Neabejoju, kad jo šviesybė mylės tavo seserį, – ištarė mama. – Tai jo pareiga, kaip sutuoktinio, ir jos – kaip žmonos. Ir kas čia tau dabar užėjo, kad būtent tą dieną, kai krauname Alikšės kraitį, staiga pasišiaušei lyg koks ežys? Ar nematai, kad ji ir taip jaudinasi?

Sesuo stebėjo mane veidrodyje. Jeigu ir jaudinosi, to neparodė. Buvo pavargusi ir išblyškusi, tamsūs šešėliai po romiomis pilkomis akimis išdavė nuoilį, tačiau ji buvo rimta ir susikaupusi – tiesą pasakius, santūrus jos žvilgsnis mane net erzino. Vis dėlto, nors ji niekuo neišsidavė, bet turėjo suprasti, kad sakau tiesą. Kol kas niekas nebūtų galėjęs atspėti, ar toji santuoka atneš jai laimę, ar

sielvartą. Tačiau ji nieku gyvu nebūtų to pripažinusi, bent jau motinai girdint. Juk mama šitaip ilgai vargo, stengdamasi išaukštinti mūsų giminę, o kai galiausiai jai pavyko, pokyčiai užgriuvo lyg potvynis, per kurį aš pasijutau nublokšta į šoną ir iš paskutiniųjų mėginau kapanotis.

– Aš tik norėjau pasakyti... – bandžiau paaiškinti, bet nutilau, perlieta griežto mamos žvilgsnio.

– Mes supratom, ką tu norėjai pasakyti, Mine! Ir patikėk, jau gana!

Iš nevilties aš mėšlungiškai sugniaužiau saujoje plonytę medžiagą, kuria buvo išklotas šalia gulnčios dėžutės su skrybėlaite vidus.

– Gal verčiau eisiu pasivaikščioti, – burbtelėjau. – Vis tiek mažesnis čia niekam nereikia...

– Jei nerandi jokio naudingo užsiėmimo, tai geriau eik, – linktelėjo mama ir vėl nusisuko į sesers pusę. – Gal grynas oras pataisys tau ūpą ir išvays tą piktą širšę iš pauodegio. Neleisiu visokiomis kvailystėmis nervinti sesers, kai dar šitiek daug turime padaryti!

Grynas oras ir kuo mažiau kvailysčių – tokį vaistą mama taikydavo kone visais atvejais. Ji pati buvo tikras sveiko proto ir praktiškumo įsikūnijimas, nors per pastaruosius metus išgyvenome tiek nerimo ir visokių sukrėtimų, kad net ir protingiausiai moteriai galva turėjo apsisukti. Tačiau Luiza Hesens-Kaselis nepasidavė jokioms silpnybėms. Pirmąkart nepalenkiamą tikėjimą savo pačios sprendimų teisingumu ji įrodė, prieš visos šeimos valią ryždamasi tekėti už mano tėvo, savo antros eilės pusbrolio Kristijono Gliuksburgo – nuskurdusio smulkaus kunigaikštuko, su kuriuo jai teko stumti varganą, nors gana malonų gyvenimą. Mus ji taip pat augino išmintingai – nemėgindama iššokti aukščiau bambos. Net dabar, kai netrukus turėjo tapti Danijos karaliene, tėčiui netikėtai paveldėjus sostą iš mūsų bevaikio karaliaus, ir ruošdamasi išleisti vyresnę dukterį už Didžiosios Britanijos sosto įpėdinio, šių monumentalių užduočių ji ėmėsi lygiai taip pat, kaip ir kasdienės

namų ruošos. Užtat toji širšė mano pauodegy, kaip ji pavadino, mamą labai trikdė, nes, jos supratimu, tokių dalykų niekas iš jos vaikų neturėtų demonstruoti – juolab mūsų šeimą ištikus tokiems kvapą gniaužiantiems pokyčiams.

Timpčiodama pūstą sijoną, aš nudrožiau prie durų, tačiau ant slenksčio stabtelėjau. Vyliausi, kad sesuo pašauks mane grįžti. Labai norėjau, kad Alikšė pasakytų ką nors parodydama, jog aš tebesu jai reikalinga. Tačiau ji tylėjo, o kai aš neištvėrusi pažiūrėjau per petį, pamačiau ją su užmaukšlintu šilkinium apatiniu sijonu. Mama tuo tarpu nurodinėjo tarnaitę tvirčiau suveržti korseto raištelius – tarsi Alikšė būtų kokia lėlė.

Arba ériukas, kurį rengiamasi aukoti.

Man būsimos sesers vestuvės kėlė tik tokius jausmus.

MES NEGIMĖME TURTAMS ar šlovei. Vaikystėje mama nuolat mums primindavo, kad nesitikėtume daugiau, nei turime. Turtuoliai dažniausiai būna nelaimingi, – kartodavo ji, pasisodinusi mudvi su Alikse ir mokydama, kaip pačioms pasidaryti skrybėlaitę ar susilopyti apatinius. Tie, kas jau gimsta viską turėdami, nemoka vertinti to, kas įgyjama sunkiu darbu. Tai buvo išmincingi žodžiai, juolab kad mamai kaip niekam kitam pavyko itin daug pasiekti sunkiu darbu. Visgi dabar tai menkai mane teguodė – paniurusi drožiau per Bernstorfo rūmus, nė nežvilgtelėdama į skulptūras ar veidrodžiais nukabinėtas sienas; mano kulniukai garsiai taukšėjo į parketą, o platus sijonas šlavė grindis.

Į šituos rūmus mes persikėlėme vos prieš mėnesį, kai buvo nuspręsta, kad tėtis taps naujuoju Danijos sosto įpėdiniu. Įsikūrusi plačiose pievose netoli Kopenhagos, ši pilis buvo ganėtinaai prabangi ir daug erdvesnė nei mūsų geltonieji rūmai mieste. Nuostabus pilies parkas buvo vienas iš tų nedaugelio dalykų, kurie man čia išties patiko – ypač didžiulės liepos ir alėjos pasivaikščioti. Mažasis mano broliukas Valdemaras ir jaunėlė sesutė Tira

Bernstorfą tiesiog dievino: amžinai lakstydavo basi, purvinomis kojomis, ir landžiodavo po gyvatvorėmis. O aš buvau jau beveik penkiolikmetė – per didelė vaikiškiems jų žaidimams, nors ištrūkusi į parką nuoširdžiai dėl to gailėdavausi. Man taip norėjosi vėl būti vaiku – dūkti ir slapstytis nevaržomai.

Kilstelėjusi ranką sau prie kaktos susizgribau nepasiėmusi nei skėčio, nei skrybėlaitės. Man grėsė per daug nudegti saulėje. Pagalvojusi, ką apie tai pasakys mama, dar atkakliau žengiau pirmyn, svarstydamą, ar nevertėtų nusitraukti ir to šiurkštaus tinklelio, laikančio storas mano garbanas suimtas į kuodą ant sprando, ir galutinai sukelti pasipiktinimą. Tik kad aplinkui nebuvo kam piktintis. Priešais mane plytėjo žalias, erdvus ir tuščias parkas, kuriame nesimatė nė gyvos dvasios. Tiktai priėjusi švediško stiliaus pavėnę, kurioje kartais gerdavome arbatą, pamačiau priešais ją pirmyn ir atgal žingsniuojant pažįstamą figūrą tamsiu kostiumu, o aplinkui sklaidėsi cigaro dūmų debesėlis.

Tėtis!

Abiem rankomis sugriebusi pūstą sijoną ir pasikėlusį jį tiek, kad net plikos čiurnos švytravo, aš tekina pasileidau per pievą pas jį. Jis nustebeš atsisuko, iš po išpūdingų naujai užsiželdintų ūsų pūsdamas raitytus dūmus. Ūsus jis nusprendė auginti, kad oriau atrodytų. Mane iš jų ėmė juokas, nes garbanoti rudi tėčio plaukai ant kaktos atrodė jau visai skystučiai, ir toji menkutė bangelė ant viršugalvio nėmaž negalėjo prilįgti vešliai augmenijai panosėje. Be to, nors ir tapęs būsimoju karalium, jis vis tiek privalėjo rūkyti lauke ir slapstytis, nes mama negalėjo pakęsti dūmų kvapo ir tolydžio maldaudavo tėvą pagaliau mesti tą „bjaurų įprotį“.

– Jau taip greit baigėt? – paklausė jis su šypsena, trumpam išsklaidžiusia rūpestį jo veide. Man skaudu buvo matyti, kad tėtis irgi pradėjo keistis. Nuo tada, kai buvo nuspręsta, kad jam teks užimti pasiligojusio mūsų karaliaus vietą, tėtis kažkur paliko savo įprastą lengvabūdiškumą – atrodė, tarsi karūnos svoris jau būtų prislėgęs jam pečius.

– Ką ten, užtruks turbūt dar kelias valandas, – pasakiau aš, raukydama nosytę nuo aitraus tabako kvapo, kuris sklido nuo jo. – Joms reikia peržiūrėti kalnus visokiausių daiktų. Ko gero, visoje Kopenhagoje nebeliko daugiau nė vienos suknelės. Mama supyko, kad priešgyniauju, tai išėjau.

– Aišku, – nutęsė tėtis su šypsena, nuo kurios šiltų, šviesiai rudų jo akių kampučiuose susimetė mažos raukšlėlės. – O tu tikrai priešgyniavai, mieloji mano Dagmara?

Jis mėgo vadinti mane šiuo vardu – vienu iš daugelio, kuriais buvau krikštyta. Šis vardas man labiausiai patiko, nors visa šeima, išskyrus tėtį, vadino mane Mine. Dagmara buvo neįprastas vardas, dėl kurio jausdavasi išskirtinė, mat kadaise taip vadinosi legendinė mūsų šalies karalienė.

– Niekaip nesuprantu, dėl ko čia tiek triukšmo, – gūžtelėjau aš. Jis nusikvatojo.

– Tavo sesuo rengiasi tekėti už karalienės Viktorijos sūnaus ir sosto įpėdinio! Gali būti, kad vieną dieną, jei bus tokia Dievo valia, ji taps Didžiosios Britanijos karaliene. Negi tai nenusipelno šio tokio triukšmo?

– Na, gal mamai ar karalienei Viktorijai taip ir atrodo. Bet ar Aliksei verta dėl to labai džiaugtis, dar pažiūrėsime. – Pamačiusi, kaip apsiniaukė tėvo veidas, aš paskubėjau pridurti: – Tėveli, man dėl jos labai neramu. Alikšė pastaruoju metu tokia keista! Ji tiesiog su viskuo sutinka, nesakydama nė žodžio.

Tėvas išpūtė dūmus, pasilenkęs sumynė cigarą ant tako, o nuorūką susikišo į švarko kišenę.

– Jai ir nereikia nieko sakyti. Jos laukia labai garbinga partija, dėl kurios mama itin stengėsi, kol galiausiai karalienė Viktorija davė sutikimą. Alikšė žino privalanti atlikti savo pareigą.

Jo žodžiai mane suglumino. Tariausi pažįstanti Alikšę geriau nei kas kitas, bet nė nepagalvojau, kad mano sesuo išties visuomet pasižymėjo išskirtiniu pareigingumu.

Ji buvo kone trejais metais už mane vyresnė, ir mudvi kartu užaugom: miegodavome viename kambaryje ir kartu mokėmės pamokas. Vyriausias mūsų brolis Frederikas buvo išsiųstas studijuoti užsienyje, o antrasis brolis Vilis įstojo į Danijos karo akademią. Tuo tarpu jaunėlė sesutė Tira ir mažylis broliukas Valdemaras buvo dar visai vaikai. Taigi mudvi su Alikse visuomet laikėmės drauge ir paremdavome viena kitą, nors namie amžinai trūkdavo pinigų ir viską valdė mūsų motina, kuri, šeimai susitikus per šventes, daugiausia dėmesio skirdavo broliams.

Man niekad nepatikdavo, kaip ji garbsto Fredį ir Vilį, nors Alikšė mane tikino, kad tai esą natūralu – motinos visuomet labiau vertina sūnus. Aš vis tiek nesupratau kodėl, nes būtent mes, dukterys, padėdavome jai tvarkytis namuose, o sūnūs nuolat būdavo išvykę. Vis dėlto, priešingai nei aš, negalėjusi pakęsti amžinos ruošos, mano sesuo niekuomet neatsikalbinėdavo. Vakarais, gniaužydamos nuo darbo suskirdusias rankas ir artyn viena prie kitos pristūmusios siauras loveles, mudvi su seserimi ilgai šnabždėdavomės. Davėme viena kitai žodį kada nors įsigyti nuosavus namus ant sąsiaurio kranto, kur niekuomet neberekėtų šveisti grindų. Ten ketinome laikyti šimtą šunų ir kasdien išstis valandas tapyti, mat abi puikiai liejome akvareles. Bet viskas pasikeitė, kai sesuo priėmė princo Alberto Eduardo pasiūlymą. Ji virto kažkuo kitu – nebe ištikimąja mano sese; staiga ji tapo mamos numylėtine, panirusia į begalines etiketo pamokas, šokių repeticijas ir apdarų matavimąsi. Alikšė rengėsi kitokiam gyvenimui svetimoje šalyje, o man jame vietos nebeliko.

– Aš jos beveik nebematau, – numykiau, vengdama tėvo žvilgsnio. – Mama amžinai randa kokių svarbių laiškų, kuriuos Alikšė privalo parašyti, žmonių, kuriuos reikia aplankyti, ar drabužių, kuriuos tenka matuoti. Man atrodo, tarsi ji jau būtų mus palikusi.

– Ar šitai jai sakei? – švelniai paklausė tėtis. – O gal tavo dygumas verčia ją manyti, kad tu pyksti?

Aš vėl pritilau. Negi išties pykstu? Ko gero, tai būtų savaime suprantama. Aišku, man buvo labai skaudu, kad ji taip noriai sutiko tekėti ir pamiršo mudviejų bendrystę.

– O tau atrodo, kad aš pykstu? – pasiteiravau.

– Nuolat! – Tėtis žnybtelėjo man į skruostą. – Tu juk mūsų maištininkė!

– Maištininkė? – sušukau aš. – Negi tik dėl to, kad nenoriu, jog viskas pasikeistų? Tėveli, juk visas mūsų gyvenimas apvirto aukštytyn kojom! Aš nieko panašaus nesitikėjau.

Jis atsiduso.

– Matau, kaip tau sunku, ir man labai dėl to gaila. Bet santuoka yra esminis dalykas gyvenime, Dagmara. Mums tenka palikti mylimus žmones ir pradėti savą, visai kitokį, gyvenimą. – Jis patylėjo. – Tau netrukus sukaks penkiolika. Negi dar apie tai nemąstei?

– Aišku, kad mažčiau, – pamelavau aš. Gal santuoka ir neišvengiama, bet kol kas man puikiai sekėsi ją pamiršti. – Bet kaip gali Alikšė tekėti už žmogaus, kurio beveik nepažįsta? Tas Velso princas Bertis pamatė jos nuotrauką ir panorą susitikti; juos supažindino tiktai per Velykas – pameni, kai visi drauge vykome į Rumpenheimą? Ten svečiavosi ir carienė su vyriausiuoju sūnumi; man pasirodė, kad Aliksei patiko caraitis. Bent jau Niksai ji išties krito į akį; tuo tarpu jiedu su Berčiu persimetė vos kokiais trimis žodžiais. O dabar ji neva taip jį myli, kad ryžtasi tekėti? – Kadangi tėtis tylėjo, dar pridūriau: – Tu tai turbūt mylėjai mamą, kai ją vedei?

– Taip, mylėjau, – prisiminęs iškart nušvito jis. – Tavo mama buvo tokia nenustygstanti ir ryžtinga! Aš ją iš pirmo žvilgsnio pamilau. Jaunystėje ji buvo visai panaši į tave – tiksliai žinojo, ko nori.

Bet aš nesileidau lengvai nuglostoma. Šią akimirką man anaip tol nepatiko būti lyginamai su motina, kuri iš esmės sugebėjo apversti mūsų gyvenimą.

– Tiesa, prieš sutikdamas tavo mamą, aš bandžiau merginti Viktoriją, – šyptelėjęs prisipažino tėtis.

– Negali būti! – apstulbau aš.

– Taip, ir ne aš vienas. Aplink ją sukosi dešimtys princų. Ji buvo geidžiamiausia Europos nuotaka. O aš drąsos nestokojau, priešingai nei turtų. Rašiau jai laiškus ir siūliausi aplankyti. Tikėjau, gal pavyks laimėti jos ranką. Deja, ji atstūmė mane, kaip ir daugelį kitų, o galiausiai ištekėjo už Alberto iš Saksų-Koburgų ir Gotos giminės.

– O šis numirė, – suniurzgiau. – Ir paliko ją našle gadinti mums gyvenimo!

– Na jau, na jau! Neverta kaltinti karalienės. Teisybė, caro sūnus domėjosi tavo seserimi, bet Aliksė pati nenorėjo gyventi Rusijoje, kur ji nė kalbos nesupranta.

– Rusų caro rūmuose visi kalba prancūziškai! Matai? Aliksė gi nieko nežino. Be to, ji nekenčia lietaus, o Anglijoje, kiek girdėjau, be paliovos lyja! Ką jai reikės daryti, kai nė žingsnio negalės žengti neperšlapusi?

– Teks pasirūpinti, kad ji pasiimtų užtektinai lietsargių, – vėl nusišypsojo tėtis. – Suprantu, kad tau dabar nelengva, bet reikšdama visokias abejones šiuo metu seseriai tikrai nepadėsi.

Aš loštelėjau. Buvau taip susitelkusi į savo išgyvenimus, kad nė nesusimąščiau, kas darosi Aliksės širdyje. Ieškodama paguodos nejučiom prisiglaudžiau prie tėčio, o jis supratingai apkabino mane per juosmenį ir pabučiavo į kaktą.

– Tu ir vėl be skrybėlės, – atsiduso paskui. – Mama tikrai supyks!

– Teks įtraukti tai į mano nuodėmių sąrašą, – burbtelėjau, ir tėtis, eidamas šalia manęs taku, kimiai nusijuokė. Jis tebelaikė mane apglėbęs viena ranka, ir gaubiama nuo jo sklindančio saugumo jausmo suvokiau, kad baiminuosi prarasti ir jį. Žinojau, kad mūsų valdovas sunkiai serga ir kad jau rengiamasi skubiai tvirtinti tėtį sosto paveldėtoju. Kas mūsų laukia tada, kai jis sėdės soste, mama bus karalienė, o mus dieną ir naktį sups išstisos minios visokių sargybinių ir pareigūnų?

Nusipurčiau vien apie tai pagalvojusi. Jis tvirčiau mane apkabino.

– Kas dar neduoda tau ramybės?

Pasijutau tikra kvaisha. Juk bet kuri kita mergaitė būtų tik džiaugusis tokia šlove ir galimybė vadintis princese. Be to, seseriai ištekėjus, aš tapsiu vyriausiąja dukterimi.

– Ar grįžę po Aliksės vestuvių būtinai turėsime kraustytis į Amalienborgo rūmus? – paklausiau.

– Ko gero, taip. Karalius Frederikas suteikė man didžiulę garbę, skirdamas savo įpėdiniu, bet tai nelengva užduotis. Truko ne vieną mėnesį, kol pagaliau pasiekėm visiems priimtina sąsitarimą. Užtat dabar jo didenybė reikalauja, kad gyventume taip, kaip priklauso pagal mūsų padėtį, – paaiškino jis, žvelgdamas į mane iš viršaus, mat buvau nedidelio ūgio – kaip mama. Tuo tarpu Aliksė buvo aukšta ir liekna – kaip jis. – Geltonieji mūsų rūmai nebetinka būsimam karaliui ir jo šeimai. O šią pilį pasiliksim apsistoti vasarą. Amalienborge tu gausi atskirus apartamentus. Tai bus puiku, tiesa? Tie kambariai bus tavo vienos ir galėsi juose tvarkytis kaip tinkama. Juk šitiek metų turėjai dalintis kambariu!

– Bet Tira irgi įsikurs ten! – Iškart prisiminiau jaunėlę sesutę, kuri neatstodama lyg šešėlis visur sekiodavo man iš paskos – žinoma, jei tik nesiausdavo su mažuoju broliuku. – Ji iškart atsikraustys pas mane, kai tik galės. Žinoma, aš ne prieš, – pridūriau. – Nė nežinočiau, ką daryti su atskirais apartamentais...

– Dar vienas nepageidaujamas pokytis, teisybė? Turėsime kažkaip su tuo tvarkytis.

Aš paniurusi linktelėjau, o jis mane paleido ir ėmė čiupinėti švarko kišenę, ieškodamas cigaro nuorūkos. Bet staiga pakėlė akis ir pažvelgė rūmų link. Pasekusi tėčio žvilgsnį, išvydau mamą, mojančią mums per viršutinio aukšto langą.

– Regis, jos užbaigė anksčiau, nei manėm, – numykė tėtis. – Ką gi, eime apžiūrėti tavo sesers kraičio. Ir pasistenk būti jai gera. Atmink, ką tau sakiau: Aliksė ne tokia, kaip tu. Jai sunku taip

paprastai reikšti jausmus, todėl pasistenk nutaikiusi progą pasikalbėti su ja akis į akį. Dabar jai labiau nei bet kada reikia tavo palaikymo. Nenoriu, kad būtumėt susipykusios, kai teks vykti į Angliją.

– Gerai, tėveli, – linktelėjau aš.

Vis dėlto dvejojau, ar tikrai noriu išgirsti, ką pasakys sesuo. O jei paaiškės, kad ji anaip tol neketina manęs ilgėtis taip, kaip aš tikiuosi?